

G20 van Cannes: de top van de onwil (7.11.11)

Zelden vertoonde een G20 een dergelijk beeld van de onwil van de leiders van de wereld om iets te doen tegen de macht van de kapitaalmarkten. De agenda van de staatshoofden werd overhoop gegooid door de aankondiging van een referendum in Griekenland over de redding van de euro: alles werd in het werk gesteld om Papandreou te doen verzaken aan zijn “vreselijk” plan (zoals Nicolas Sarkozy dat noemde). Een dergelijk precedent - het volk raadplegen over een besparingspolitiek om de kapitaalmarkten tevreden te stellen! – dat was veel te gevaarlijk voor onze “oligarchieën”. Aldus een persbericht van Attac Vlaanderen.

Voor de rest, want we kunnen niet blijven tevreden zijn met enkele “wortels”, zijn de resultaten van de G20 in Cannes graatmager. Nog maar eens moeten we vaststellen dat de financiële lobbies machtiger zijn dan onze lobbies en zelfs onze mondiale strijd en dat de linken tussen de transnationale bedrijfs wereld en de politieke klasse nauwer aansluiten dan de link tussen politieke klasse en de sociale bewegingen.

De belasting op de financiële transacties, de grote prioriteit van het Franse voorzitterschap van de G20?

Barack Obama heeft aanvaard dat het woord in het slotcommuniqué staat. Maar in een volledig holle formule: „wij erkennen de initiatieven van sommige van onze landen om belastingen te heffen op de financiële sector, met inbegrip van een belasting op de financiële transacties, om onder andere de ontwikkeling name te financieren”.

Een deftig minimum zou geweest zijn dat een groep landen aankondigde dat er een daadwerkelijke Tobintaks zou komen vanaf 2012 om als voorbeeld te dienen. Maar deze belasting, die wij sinds twaalf jaar eisen, zal waarschijnlijk de redevoeringen van president Sarkozy blijven sieren in de komende verkiezingscampagne zonder uitgevoerd te worden, alhoewel de regulering van de financiële industrie en de financiële responsabilisering van de sector dringend noodzakelijk is. Zuid-Afrika, Brazilië en Argentinië vervoegen het kamp van de voorstanders, dat is het enige resultaat. Voor meer euforie, een concreet signaal, blijven we op onze fiscale honger zitten.

De financiële regulering?

Ook niets, behalve een welgekomen stap terug. Voor de algemene hilariteit Na de verklaring van Nicolas Sarkozy na de G20 van Londen in 2009 („Het tijdperk van de fiscale paradijzen is voorbij!”), die op algemene hilariteit werd onthaald; waren die „gebieden die niet wille meewerken” opnieuw aanwezig in Cannes, ze waren met 11, waaronder Zwitserland en Liechtenstein, maar zonder Monaco dat het doelwit was van de betoging van 3 november in Cap’Ail. Intussen ondermijnen de verdragen van Duitsland en de UK, twee G20 landen, met Liechtenstein de vooruitgang van de automatische uitwisseling van financiële gegevens, op jacht naar “eigen gewin”.

De bestrijding van de speculatie op de landbouwproducten?

Men zal „de transparantie op de markten van landbouwproducten versterken”. Maar toch een kleine vooruitgang, de G20 verzoekt de regulatoren om „indien noodzakelijk”, de speculatie te beperken op de markten van afgeleide producten.

Een hervorming van het internationaal monetair stelsel?

„De samenstelling van de mand van de bijzondere trekkingsrechten” zal in 2015 herzien worden, en men moet gaan „naar meer door de krachten van de markt bepaalde wisselkoersen”. De speculatie op de valutamarkten heeft goede vooruitzichten, de kapitaalmarkten zijn tevreden.

Gelukkig dat op de pleinen van Griekenland, Spanje, de Verenigde Staten en talrijke andere landen, de burgers beginnen met een burgerlijke en vredelievende opstand te organiseren die noodzakelijk zal zijn om een einde te stellen aan deze manifeste onwil van de politiek en het blijven slaafs achternalopen van de financiële markten en bankiers.

In Nice, heeft het forum van de volkeren zeker qua opkomst geen hoge toppen geschoren maar toch inhoudelijk bijgedragen om de strijden beter te coördineren, zowel Europees als mondiaal, al zijn de contacten met het verzet in het Zuiden en ook in Oost-Europa nog te sporadisch en ongestructureerd.

De nieuwe planetaire bewegingen van verontwaardiging van “indignados” tot “Occupy Movements”, die een verderzetting en een versterking zijn van de methoden en de eisen van de mondiale beweging voor sociale rechtvaardigheid “Een andere wereld is mogelijk”, zal steeds meer de politieke leiders voor de tegenstelling plaatsen: willen zij hun economic governance ten voordele van de markten blijven opleggen, of zullen zij uiteindelijk plooiën voor de heropleving van de democratie en de eisen en verlangens van burgers en werknemers?
